

Testament de Carnestoltes VIII — Carnaval 1989

Estimats fills... de puta!

Fidels a la nostra cita,
cada any, quan és Carnaval,
pugem tots per alleujar
el proper temps quaresmal.

La setmana s'ha acabat
i estem molt escalfeïts
de la marxa que hem portat
durant les últimes nits.

I ha confirmat el forense
que Sa Majestat ha mort
i que, els qui hem resistit,
hem gaudit de bona sort.

Perquè anar sempre calents
—encara que és un bon signe—
és gairebé incompatible
amb un clima tan benigne.

No patiu, conciutadans,
que, encara que vingui el fred,
us el podeu fer passar
tot cardant a tort i a dret.

O amb litrones i cubates:
de privar no us en priveu.
I que l'ordre i l'abstinència
no siguin la vostra creu.

Seguiu al peu de la lletra
la diabòlica llei,
i ara escolteu la lectura
del llegat del nostre rei.

Tarragona, a 7 de febrer de 1989
«Jo, Carnestoltes Vuitè,
davant la meva derrota,
he volgut fer testament
abans d'estirar la pota.

Per no ser-vos conflictiu,

vull ser incinerat aquí.
Ni en parlem, d'enterrament;
no vull ser un altre Dalí.

I en el tema de l'herència,
jo seré més generós.
No com aquest pintamones,
que s'ha portat com un gos.

Perquè ha donat a Espanya
la seva obra sencera.
Ai, collons, de malparit,
ens ha ben tocat la pera!

Als repartidors de gas,
dono un munt de camions
perquè puguin donar abast
i no us toquin els collons.

Quan la bombona s'acaba,
us heu d'escalfar amb la roba
i esperar que abans de juny
en portin una de nova!

Al Govern socialista,
dono carnets d'UGT
per no tornar a repetir
un altre 14-D.

I si convé fer més vagues,
no estigueu pas per punyetes
i feu la gran botifarra
a aquest PSOE de dretes.

Aquests sociates tenen
cares dures com l'acer.
Els deixo uns quants mastegots
per rebre, com el Boyer!

A cada un dels habitants
d'aquest poble que es diu Reus,
els deixo, perquè ho mereixen,
una muntanya de creus.

És un poble d'orgullosos,
embafats i presumits,
que ara estan nerviosos

i no dormen a les nits

perquè el Vaticà ha fet santa,
i això em ben toca les boles,
una monja virtuosa
que li deien Rosa Molas.

I no us estranyi que els deixi
aquests cristians articles:
són perquè tots els ganxets
pengin clavats dels testicles!

Ai! Tinc punxades al fetge
i el semaler escaldat.
El cor em va a batzegades
i moriré aviat.

Però no puc dir adéu
oblidant els poca-soltes
que han tingut la santa idea
d'organitzar el Carnestoltes.

La tasca és força feixuga
i ningú la vol per a ell;
però, com m'han pogut fer
aquest fastigós cartell?

El disseny prou m'esgarrifa,
i tant de color m'espanta:
si sembla que l'hagin fet
pensant en Setmana Santa!

Però no només això.
Ignorant la vostra set,
no us han donat la sangria
que us pertocava per dret.

Els regalo un viatge
per terrenys del nostre Camp,
a veure si l'any que ve
us tornen a donar mam!

I exigeixo fermament
que es millorin l'any que ve
tots els actes populars
que s'han de fer al carrer!

Ara que som tots a punt
de fer l'última gran purga,
vull donar sinceres gràcies
als engrescats de la Murga.

Que no decaigui, murgueros!
Doneu canya al personal
i feu que a Tarragona
sigui sempre Carnaval!

Visca la festa i fora la moral,
i quan, tristament, m'hagueu d'enterrar,
us prego que seguiu la bacanal:
no pareu de cridar, ballar i cardar

fins a arribar l'any que ve,
fins Carnestoltes Novè!»